

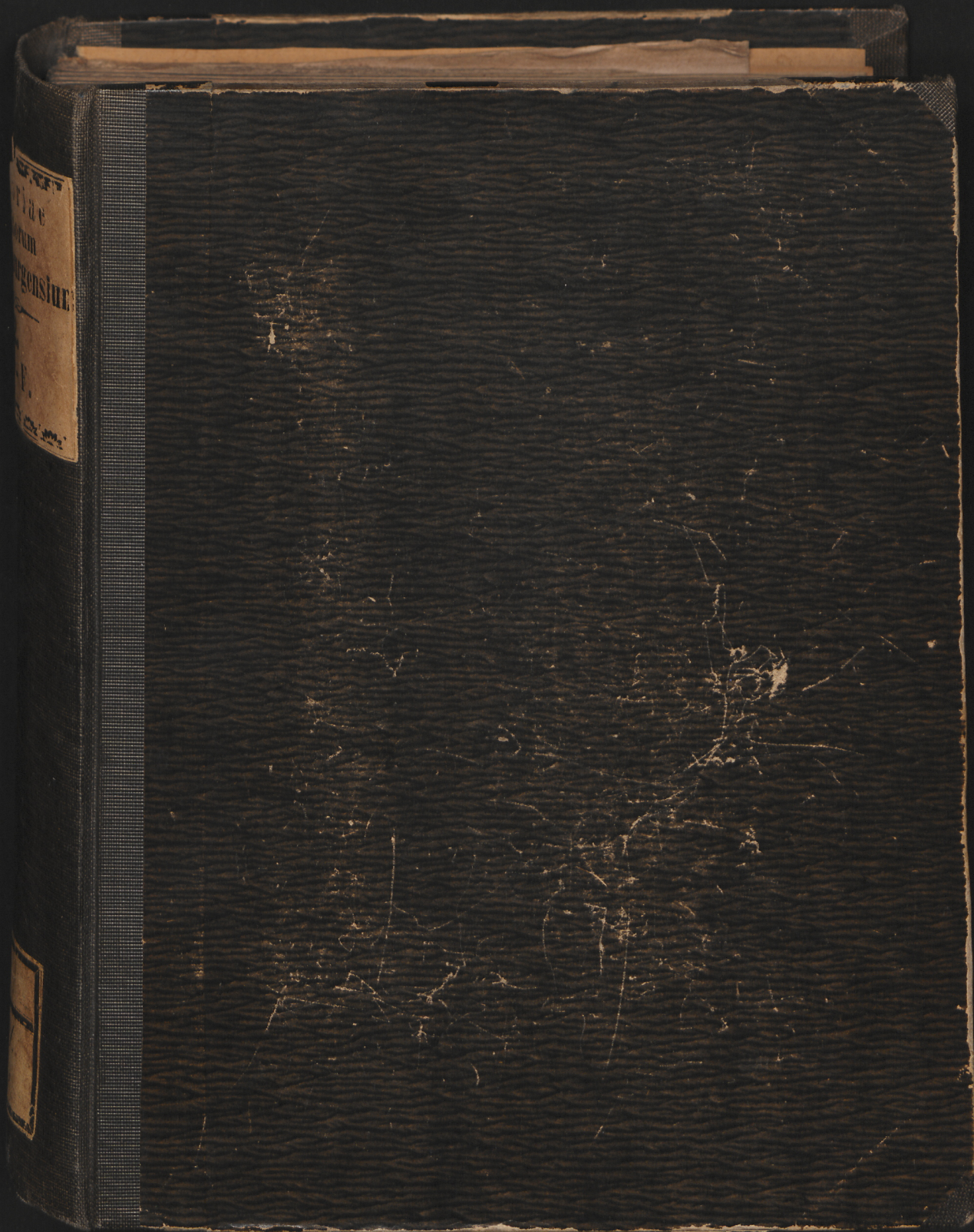
Programma, a Decano Reliquisque Philosophicae Facultatis in Academia Rostochiensi Professoribus, In Funere ... Dn. M. Philippi Jacobi Fabricii, Eloquentiae Professoris eximii, Collegae desideratissimi, Propositum, Quo omnes Academiae cives ad exequias sua praesentia cohonestandas invitantur

Rostochi[i]: Pedanus, 1630

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746962533>

Druck Freier Zugang

Vol. 241. (2.) <SON>

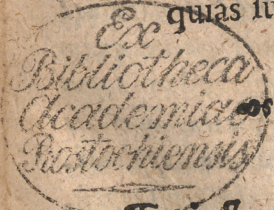
28 189

PROGRAMMA,
à
DECANO
Reliquisque Philosophicæ Fa-
cultatis in Academiâ Rostochiensi
Professoribus,

IN FUNERE
CL. & Præstantissimi VIRI,
DN. M. PHILIPPI JACOBI
FABRICII,
Eloquentiæ Professoris eximij, Colle-
gæ desideratissimi,

Proposurum,

Quo omnes Academiæ cives ad exe-
quias suâ præsentia cohonestandas in-
vitantur.

ROSTOCHI
Typis JOACHIMI PEDANI Acad. Typ.
ANNO M. DC. XXX.

DECANUS

Reliquiq; Facultatis Philoso-
phicæ Professores in Academia
Rostochiensis.

*Quanta humana Vita brevi-
tas, quanta velocitas, quanta fuga-
citas, non uno in loco S. docent ac in-
culcant pagina. Propheta Regius
David i. Chron. 29. 15. Velut umbra,
inquit, sunt dies nostri super terram,
quæ non consistit: imò, ut umbra in-
clinata, teste Psal. 102. v. 12. Quid
verò Deum immortalem, debilius umbrâ?
quid magis momen-
taneum? quid fugacius umbrâ inclinâtâ?
Corpus, lumini opposi-
tum, umbram de se spargit ac projicit:
alcerutrum si removeas,
umbra evanescit ac aboletur. Umbra est
maxima & inclina-
tissima, cum sol ad occasum properat.
Non secus, inquit ille,
est Vita hominis, fugax nimirum,
vana, ac eum vicinior in-
fortunij & morti, cum felix magisq;
beata vulgò existimatur.
Vir Dei Moses Ps. 90. annos nostros
similes dicit somno, similes
flori vel gramini, similes sermone.
Ecquid verò somno levius?
Ecquid magis evanidum quam herba?
Ecquid fugacius quam sermo?
Spiritus decensus à vaporibus,
è ventriculo in caput
ascendentibus, ac radices nervorum,
per quos spiritus animales
ad externorum sensuum domicilia
effundendi erant, opplenti-
bus somnus obrepat. Iis verò,
vi caloris naturalis, consumptis,
protinus somnus fugit, reditq;
vigilia. Gramen seu flos agri ho-
die extat, viger ac floret, mox
vento ipsum pervadente, exa-
rescit, nec amplius reperitur.
De sermone non incommode, quod
Sens-*

Seneca de tempore praesenti, seu *tu* vultu, diceret: In cursu esse: fluit & praecipitatur: ante desinit esse, quam coepit. Jacobus in sua, ad duodecim tribus dispersas, Epistola, Vitam vaporem vocat, & quidem ad exiguum tempus perdurantem, & deinde dissipantem. Ecquis vero Apelles, melius humanae vitae rapiditatem in tabula expingere potuisset? Recte ergo Philosophus quidam interrogatus, qualis esset hominis vita? cum parumper se ostendisset, mox abscondit. His vero & similibus, fugacitatem humanae vitae graphice depingentibus, Spiritus S. ceu fulmine nos perterrefacere, iisdemq; horrendam illam securitatem, qua, eheu! nimis altas in hominum mentibus egit radices, excutere, & ad considerationem mortis excitare voluit. Quotusquisq; enim est, qui haec perpendit? Quis non, cum ne horam possit, annos tamen sibi pollicetur multos? Pueri, adolescententes, juvenes, Viri, omnes de senectute sunt solliciti, nec ante seniles annos mortem metuendam putant. Imo, senes ipsi mortem, mortisque metum, longissime a se rejiciunt, ut paucos reperias Messodano similes. Hic enim jam senex, cum ab amico in crastinum vocaretur convivium, cur me vocas, inquit, in crastinum, qui a multis annis crastinum non habui, sed mortis adventum in singulos dies expectavi: qua nobis nunquam non insidiatur, donec nos incautos etiam interdum opprimat. Paucis multa. Vivimus, quasi semper victuri. Nec divina tantum litera, sed & quotidiana experientia de humanae vitae fugacitate testatur. Nullus enim labitur annus, nullus praeterit mensis, imo dies penè abit nullus, qui non fragilitatis nos nostra admoneat. Quid dies hodiernus, nonne annorum nostrorum velocitatem exemplo nos docet evidentissimo? Funus hodie, turbato mortalitatis ordine, parat Vir Excellentissimus, Clar. & Experientiis. Dns: JACOBUS FABRICIUS, Philosophiae & Medicinae Doctor, earundemq; Professor celeberrimus, Collega ac fautor honorandus, filio suo summe dilecto, Dn.

A 2

M. PHI.

M. PHILIPPO-JACOBO FABRICIO,
Eloquentiæ Professori in hac Academia eximio, Collegæ
itidem, dum viveret, dilectissimo, nunc desideratissimo, qui in
ipso ætatis suæ flore, flos ipse amœnissimus, occubuit. Flos in-
quam, erat. p. d. hujus nostri Roseti nobilissimus ac amœnissi-
mus, jamq̃ fragrantissimum de se spargere cœperat odorem, sed,
Eheu! flore citius, dicto celerius, vapore ocysus, emarcuit, tran-
sijt, disparuit. Natus enim in hanc lucem 1. Maji, ipso die
Philippi-Jacobi. Anno 1607, rursusq̃ 30. Augusti hujus anni
1630 denatus, præcisè tertiam duntaxat partem ejus ætatis at-
tigit, quam Vir Dei Moses in Psalmo supra dicto 90. homini-
bus Vitæ terminum statuit vulgatissimum. Parentes ejus, præ-
dictus Vir Excellentissimus, D. IACOBUS FABRI-
CIUS, & femina lectissima, insigni pietate, singulari probi-
tate, omniumq̃ marconalium virtutum splendore conspicua,
MARGARETA MYLIA (quæ CRONIO-
RUM ac DOBBINIORUM familiam agnatione,
& cognatione quàmproximè attigit.) cujus ante annos septem
piè defunctæ memoria etiam est in benedictione, officij sui probè
memores, hunc suum filium, in quo, in prima statim pueritiâ,
elegantis ingenij indicia sese exserebant, vera pietate, artibus
& literis, quibus ad paternam virtutem imitandam, famamque
equandam, excitari posset, quarumq̃ usus in totâ vitâ deinceps
non exiguus esset futurus, sedulo imbuendum curarunt, præstan-
tissimisq̃ informandum præceptoribus commiserunt. Nec de-
fuit huic ipsorum curæ, optimiq̃ adolescentis conatibus ac labo-
ribus successus. Nam cum ætatis annum ageret duodecimum,
eos jam fecerat in Linguis, Latina & Græca, progressus, ut
Latinos & Græcos Versus, Latinas & Græcas Orationes scri-
beret, quæ Philologo celeberrimo FANO GEBHARDO,
tum temporis apud nos viventi, adeo placebant, ut subinde il-
lum, supra ætatem didicisse asseveraret, cumq̃, non ita pridem,

cum.

198
cum Groningam pertransiret, omnibus amicitia & benignitate
officijs gratiosissime exciperet. Factis hisce Linguarum fun-
damentis, Philosophiæ studiis se tradidit, in quibus ita profecit,
ut Anno 1624. ætatis 17. consilio Dn. Parentis, honores in
Philosophia Summos peteret, & facile impetraret, ac titulo
Magisterij ab Exper. & Clar. Viro Dn. JOACHIMO
STOCMANNO Phil. & Med. D. Physices Profes-
sore celeberrimo, Collega nostro dilectissimo, in hoc patrio Lyceo
insigniretur. Honores hosce consecutus cum esset, studio Theo-
logico, ad quod, cum naturæ quodam ad illud instinctu ferretur,
jam antè animum appulerat, liberius vacare cepit, & quidem
ita, ut Theses de ANGE LIS. à semetipso conscriptas, A.
1624. sub Reverendi Clar. & Excell. Dn. JOHANNIS
TARNOVII S.S. Theol. D. & quondam Professoris in hac
Academia celeberrimi, nunc desideratissimi, præsidio masculinè
summâq; cum laude, universa Academia imberbis adolescentis
solertiam admirante, defenderet. Cumq; ille nostrum hunc p. d.
amaret ut filium, probeq; sciret, quantum per Linguarum Orien-
taliu[m] cognitio futuro Theologo esset necessaria, autor ei fuit,
ut Linguarum illarum studium, in quo etiam tum temporis,
optimis in hac Academia adjunctis præceptoribus, non exigua
spacia fecerat, seriò magnoq; animi conatu excolere pergeret.
Istarum itaq; linguarum amore, consilio præceptoris, ac consensu
Dn. Parentis, in Daniam cum Clariss. & Eruditiss. Viro, Dn.
Martino Trostio, Linguarum illarum scientissimo, tum
Professore Regio in Academia Soranâ, ductum illius secutus,
se contulit. Inde, Witebergam advocatum suum præceptorem
comitatus, Lipsiam profectus est. Ubi Dn. Polycarpi Lyseri
& Dn. Henrici Hopfeneri, primariorum Theologorum, a-
micitia cum familiarius uteretur, & Orientalium Linguarum
& quæ jam tum possidebat dona, suis auditoribus, in magna fre-
quentia liberalius communicaret, tum illorum, tum exterorum

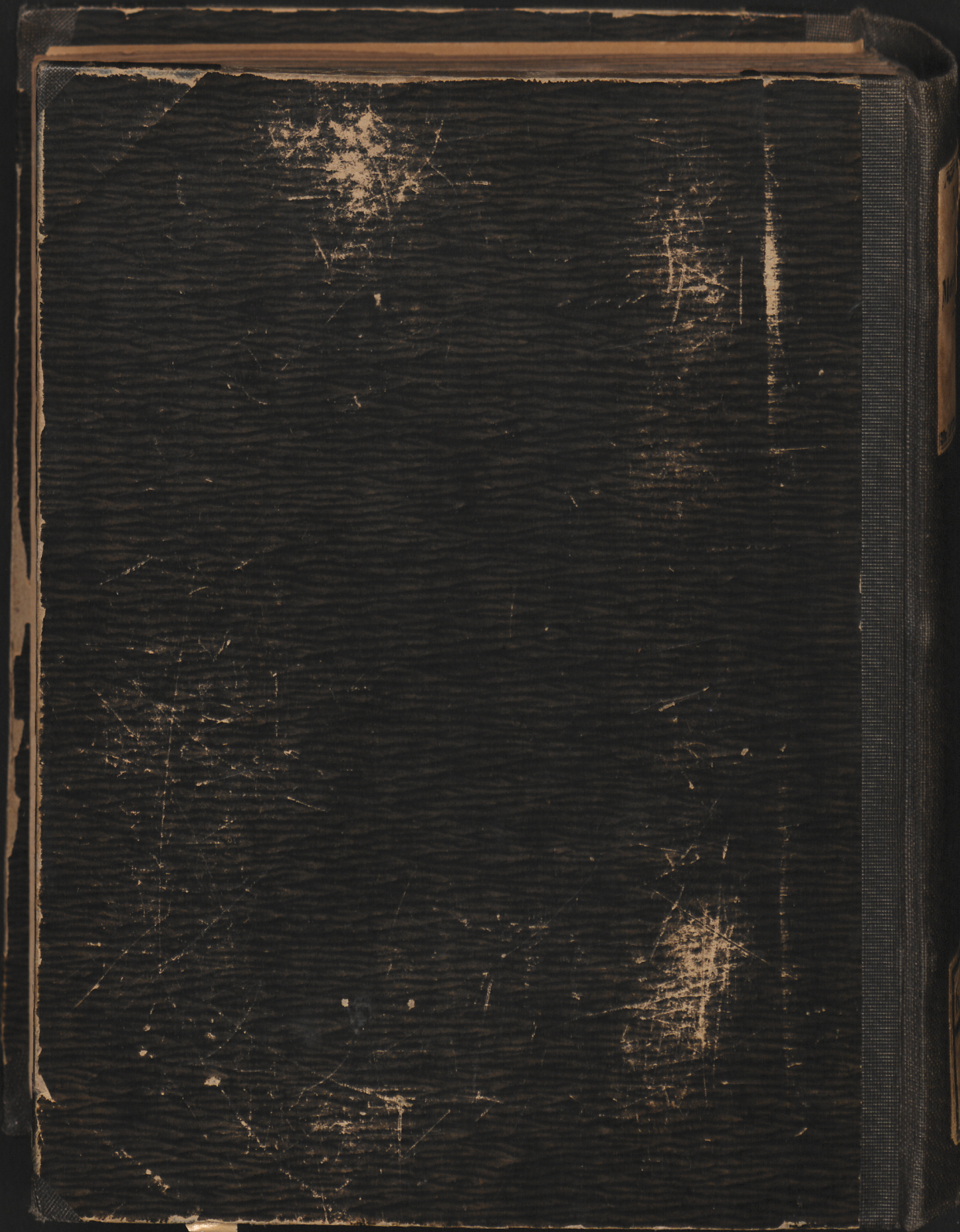
Professorum animos suis meritis & fama ita sibi devinxit, ut illi occasio Professionis publicae istarum linguarum & cum Lipsia facile aperiri, imò non ita pridem Helmstadium, si voluisset, vocari potuisset. Sed amor patris & agnatorum, ipsiusque patriae Academiae, cui ante triennium ferè destinatus erat, decinuit. Caterum, in itineris sui curriculo, superioris & inferioris Germaniae plerasque Academies inuisit, & cum alloquio ac salute sua non tantum celeberrimos quosque, praesertim Exoticarum Linguarum in Academiis Professores, sed & privatis in scholis Rabbinos, quibus admirationi fuit, quibus Hebraeam Linguam huic nostro p. d. vernaculam non esse persuaderi vix poterant, impertiret; tantam prudentiam suam rem gessit, ut secretioris Eruditionis Thesaurus, una cum plurimis Thalmudicis & Rabbincis libris, domum retulerit, non exiguo quosdam auro emptos, quolibet auro contra aestimandos. Ex hac peregrinatione cum ad nos exacto quadriennio redisset, 18. Junij anni currentis commissam sibi provinciam Professoriam suscepit, Oratione tam tersa & elegante, in magna professorum studiosorumque frequentia, habita, ut vel illa solum evidenter omnibus probaret, dignissimum Viro Clarissimo, apud Suecos p. d. Dn. Iohanni Simonio, successorem esse inventum. Sed pro dolor! vix labores officij exorsus erat, cum, ut non satis firmæ constitutionis corporis erat, in febrim ardentem incidit. A qua licet die septimo largissimo sudore liberatus videretur, praeter spem tamen astantium, inopina inquietudine & capitis gravissimo affectu correptus fuit; Cujus vehementiam, vires, jam ante ardentis febris incursum, debilitatae, adeo prosternebantur, ut quamvis Clariss. nunc maestissimus Dn. Parens, alijque Experimentissimi Medici, ad summam diligentiam, ac curam accuratissimam, nihil reliqui facerent, vis tamen praeter opinionem ingruentis adfectus, naturam & artem vinceret. Ipse verò ager, qua erat pietate, cum sese non eluctaturum animadverteret, pio

ac tranquillo animo ad beatam ex hac lacrymarum valle migrationem se composuit, & ad insignem Philosophum ac Medicum D. Ioachimum Stocmannum sese convertens dixit, præterijt dies criticus; ô felix crisis, quæ me ducit in vitâ æternam. Ecce portam cæli apertam, & Christum in eâ stantem video, qui me vocat, & manu extensâ ad se trahit. *Accum aliquid medicaminis confortativi illi porrigeretur, accipere recusavit, dicens: nihil amplius auxiliij superest ex terrestri medicinâ: Christus mihi est medicina, ejus solius ope liberabor ex hisce miserijs, & in æternum servabor, Simuletiam Christum, animæ nostræ summū Medicum, & jusq; unicum Redemptorem, Servatorem & Pastorem, ut pia ovicula invocavit, fuis ex animo precibus, & ab eodem petijt, ut suam sibi animam ipsius pretioso sanguine redemptam, commendatam haberet. Quod & impetravit, & sine mortis gustu*
30. Augusti ad medium horæ primæ pomeridianæ, subinde prius & sæpius Jesu ingeminato nomine & auxilio, annis ætatis suæ completis viginti tribus & quatuor mensibus (ô tempus breve!) placidissimè exspiravit, exq; hac in cælestem transmigravit Academiâ, parenti, imò toti Academiæ tristissimum sui relinquens desiderium. Sed cum ita illi, à cujus manu sunt omnia, placuerit, in paterna ejus voluntate omnes acquiescere decet. Tu ergo mœstissime parens, Collega omni observantia colende, qua es prudentiâ, patienter & Christianè hoc divinitus inflictum vulnus feres, ac ab amicâ manu, à patre summè Philosopho profectū cogitabis. Et quamvis me monitore non indigeas, non tamen possum quin te moneam, illud Autoris libri sapientiæ tibi dictum ut putes, subindeque expendas. Justus si maturâ morte obierit, in quiete futurus est. Non enim quæ longeva est senectus honorata est, neq; numero annorum multorum mensurata; sed prudentia hominibus est canities, & vita immaculata est senilis ætas: Qui placens Deo diligebatur, quum vive-

220
et inter peccatores, fuit translatus; Ereptus est, ne malitia mu-
zaret intellectum ipsius. Nam fascinatio improbitatis obscurat
que bona sunt, & circummagitatio concupiscentie transvercit
mentem carentem malicia, sanctificatus, brevi implevit tempora
longa. Grata enim Domino erat anima ipsius, propterea fe-
stinavit eum tollere ex improbitatis medio. Cogitabis illud Au-
gustini: Quid est diu vivere, nisi diu torqueri? Quid est, queso
aliud diu vivere? nisi dies malos malis diebus addere? Subijcies
tibi illud Hieronymi: Inter eum, qui decem vixit annis, & illum,
qui mille, postquam idem vite finis advenerit, & irrecusabilis
necessitas, transactum omne tantundem est, nisi quod magis se-
nex onustus peccatorum fasce proficiscitur. Cum vero hujus p. d.
corporis exuvia hodie terra, omnium matri, sint reddenda, o-
mnium ordinum Academia civis amice invitamus ac rogamus,
ut in templo Mariano ad horam mediam primam conveniant,
& optimi Viri Juvenis, Collegæ nostri, dum viveret, carissimi,
nunc desideratissimi, funus sua presentia comitari non graven-
tur. Ita enim cum stentibus se flere, & lugentibus lugere testa-
buntur, eaq; facient, quæ à Collegis, amicis, ac veræ non fucata
sapientiæ cultoribus fieri debent, quæq; parentis p. d. merita in
hanc Academiam præclara & magna postulant flagitantq;. In-
ter eundem verò, imò toto vite tempore, illud Siracidis aures i-
psorum personet: Memento Juris tui, hoc quoq; Jus tuum esse:
mihi heri, & tibi hodie. Nihil enim, teste Augustino, sic à pec-
cato revocat, quam frequens mortis meditatio. Deo etiam ter
Opt. Max. & semetipsos, & utramq; Remp. literariam & ci-
vilem, tristissimis hisce temporibus precibus commendabunt ar-
dentissimis. P. P. sub sigillo Facultatis Philosophicæ 3. sept.
A. 1630

Bibliotheca
Academica
Rostochensis

temporis DEO mirabiliter diriget
ctam, Patriam suam Helvetiam, Pra
linquens in Romanum imperium
sincerum verbum DEI pro germina
vir juvenis, Linguarum, Historiarum
es, (cujus amore cum primis flagrabat
incubuit, ita ut Imperator Carolus
Poetica, in quibus inter alia egregia
nae descripsit, non sine singulari an
stante Caesaris documento) legit, ac
rea, quae tum magna erat dignitas, e
occasione stemma Nobile Fidlerianum
Album Nobilium Romani Imperii
& ultra, pro placito Caesareo coopta
tem utriusque sexus derivandum, pe
renovavit. Huncque meum praenoni
licem Fidlerum ob singularem eruditio
ingenij & animi Heroici dotes, pro
buit. Hac Nobilitate quamvis non
gratia Domini mei Jesu Christi, in
menter mihi immerito concessa: Tu
pudet, sed magis me nobilitare curavit
S. S. Ministerium, ad quod Dominus
ministrum suum destinavit. Haec
summa dignitas, omnes humanas di
titulos superans.

Natus autem sum Ego CONS
LERUS, Dantisci Anno 1579. 6. M
tina Patre VALERIO FIDLERO
re, quondam Ducis Prussiae Archi
Alberti Friderici Consiliario, M
gard praeclearae Familiae, & insignium

A 2

173
me dete
ios dere
am, ubi
nit, ceu
& Poese
ligerter
opera
Germa
tate (te
ltron lau
rit, & hac
cum, ad
centum
osterita
Caesareo
vum Fe
aclaros
ario ha
sed sola
erio cle
jus non
ogiam &
avit, &
as: haec
onorum
IS FID-
ta matu
e Docto
ij Ducis,
ob Herm
Matrona,
qua

